

контролируемый (и нередко не имеющий коммуникативной значимости) учебный материал и естественное, целевое употребление изучаемого языка.

Обучение иностранному языку должно основываться на общении на этом языке в естественной коммуникативной ситуации. Ведь язык – это «орудие, средство труда», а не музейный экспонат.

ВИСЛОВЛЕННЯ ІЛЛОКУЦІЇ ІРОНІЇ ЗА ДОПОМОГОЮ ЕТИКЕТНИХ ФОРМУЛ

І.Ю. Межуєва, доцент, канд. філол. наук, ДВНЗ «ПДТУ»

Сучасному суспільству потрібні компетентні фахівці, які мають не тільки професійні знання, уміння та навички, але й можуть приймати відповідальні рішення в ситуаціях вибору, схильні до співробітництва. Сучасні наукові публікації І.О. Зимньої, В.Д. Шадрінова свідчать про те, що останнім часом намітилася тенденція до переходу від кваліфікаційної моделі спеціаліста-випускника до компетентної, де цілі освіти пов'язуються не тільки з виконанням конкретних фахових функцій, але й з інтегрованими вимогами до результату освітнього процесу у термінах компетенцій.

Компетентнісна модель спеціаліста-випускника це опис того, яким набором компетенцій повинен володіти випускник ВНЗ, до виконання яких професійних функцій він повинен бути підготовлений і яким має бути ступінь його підготовленості. Однак досі недостатньо висвітлені питання уточнення професійно орієнтованої моделі майбутніх фахівців у контексті компетентного підходу.

Створення компетентної моделі випускника передбачає виявлення складу і змісту компетенцій. У процесі визначення змісту, структури й переліку компетенцій ми виходили з положень, сформульованих авторами сучасних публікацій з проблеми компетентного підходу І.О.Зимньою, Ю.Т.Татуром та ін.

Компетенція – це сукупність взаємопов'язаних якостей особи (знань, умінь, способів діяльності, досвіду), відчужена, наперед задана соціальна вимога (норма) до освітньої підготовки учня, яка необхідна для його якісної продуктивної діяльності у певній сфері. Компетентність виявляється успішно реалізованій діяльності компетенції і включає особисте ставлення до предмета і продукту діяльності. Професійна компетентність – це інтегративне утворення особистості, що поєднує в собі сукупність знань, умінь, здібностей та готовності й здатності особистості діяти у складній ситуації та вирішувати професійні завдання з високим ступенем невизначеності;

здатність до досягнення більш якісного результату праці, ставлення до процесії як до цінності.

Спеціальні компетенції розглядаються на двох рівнях – бакалавра і магістра. Бакалавр повинен виявляти здатність демонструвати знання основ та історії дисципліни, логічно і послідовно викладати засвоєні знання, вникати в контекст нової інформації та давати їй тлумачення, демонструвати розуміння загальної культури дисципліни і зв'язок між її розділами, розуміти і використовувати методи критичного аналізу і розвитку теорій, правильно використовувати методи і техніку дисципліни, оцінювати якість досліджень у певній предметній галузі.

КОММУНИКАТИВНЫЕ СТРАТЕГИИ ПЕРСУАЗИВНОСТИ В РАМКАХ ПОЛИТИЧЕСКОГО ДИСКУРСА УКРАИНЫ

Н.И. Евтушенко, ст. викл., ДВНЗ «ПДТУ»

Широкая синонимия термина «дискурс» позволяет рассматривать его как особый язык, соответствующий определённой ментальности, со своими специфическими способами описательности, как инструмент манипуляции словом. Основная задача политического дискурса – внушение адресатам “необходимость «политически правильных» действий и/или оценок, распространяя в массах убеждения, соответствующие собственным интересам, однако, реализуя это таким образом, чтобы массы воспринимали эти убеждения как соответствующие интересам народа”. (Кунцевич С. Е.)

Проблемы использования политического языка в дискурсах политических событий (выборы, скандал, коррупция), партий и движений (правые, левые, националисты, коммунисты), политических лидеров нашли отражение в работах украинских и зарубежных учёных (Г.Г. Почепцов, К. Серажим, П.В. Кузьмин, Ю. Ганжуров, М.С. Вершинин, М.В. Ильин и др.).

Как способ политической деятельности дискурс проявляется в политической практике украинских парламентариев и через институты государства, и через тексты, где выделяются (Желтухина М. Р.) следующие типы дискурса: информационный, аргументативно-аналитический и императивный. Аргументация и убеждение реализуется посредством различных вербальных стратегий: апелляция к авторитетам, статистика, создание эффекта очевидности и общеизвестности фактов, обещания, ссылка на традиционные ценности, оппозиция, положительная самопрезентация. Сочетание стратегий убеждения со смешанным набором тактик и коммуникативных ходов, дискредитации, самопрезентации. и